

Rationele aanpak succesvol bij kinderen die stotteren!

Bij jonge kinderen kan stotteren ontstaan door elke vorm van angst, spanning of opwinding. Bij een sensibel kind kan het primaire stotteren zich tot een secundaire vorm ontwikkelen door de irrationele manier waarop wij mensen tegen spraak aankijken. Dit maakt ons lees- en schrijfonderwijs irrationeel, evenals alle tips en adviezen die wij een stotterend kind geven, ook in therapie. Een therapeut die zelf niet weet waarom hij/zij natuurlijk spreekt, kan een stotterend kind niet uitleggen waarom het stottert, laat staan hoe het natuurlijk kan spreken. Vooral kinderen die stotteren zouden moeten worden beschermd tegen irrationele invloeden op hun spraak, waaronder de klassieke logopedie en stottertherapie. Ouders voelen vaak intuïtief wel aan dat dit niet de juiste weg is, maar durven vaak niet op hun intuïtie te vertrouwen. Er niet aan beginnen of stoppen is meestal geen optie omdat dit hen het gevoel geeft “niets” te doen. Dit maakt het voor ouders moeilijk om hun intuïtie te volgen, terwijl dit misschien wel het beste zou zijn voor hun kind...

Klassieke therapeuten werken vanuit hun aangeleerde, op de huidige stand van de wetenschap gebaseerde opvattingen over stotteren en gaan daardoor vaak voorbij aan hun eigen logica, intuïtie en inzichten. Vooral aan dit laatste ontbreekt het bij therapeuten die zelf niet hebben gestotterd. Dit is niet het enige probleem. De wetenschap heeft in de loop der jaren uitsluitend symptomen van stotteren in kaart gebracht terwijl de oorzaak en het wezen van stotteren tot op heden onbekend zijn gebleven. Wél is wetenschappelijk komen vast te staan wat wij *niet* weten over stotteren, namelijk of het erfelijk is, voortkomt uit een timingsfoutje in de hersenen of dat het een aangeleerd gedrag is. Door nu “therapie” te baseren op niet aangetoonde *indicaties* uit de wetenschap, geven klassieke therapeuten een stotterend kind de boodschap dat het altijd zal blijven stotteren en daar dus maar mee moet leren omgaan. Zo wordt het kind geprogrammeerd op "altijd blijven stotteren" en verschaffen de therapeuten zichzelf een uitstekend alibi voor hun onkunde en machteloosheid. Door nu hierin ook nog een bevestiging te zien van hun misleidende aannames, beschouwen zij iedereen die anders beweert en nieuwe wegen inslaat als charlatans en laten zij zich al meer dan een eeuw niet corrigeren op hun dwaalsporen. Zonder het zelf te beseffen, richten zij daarmee grote schade aan bij hun stotterende cliënten!

De wetenschappelijk in kaart gebrachte symptomen van stotteren, waarop de klassieke (stotter)therapie is gebaseerd, uiten zich weliswaar in de spraak, maar dat betekent nog niet dat stotteren een spraakstoornis is. Door uit te gaan van wat een kind *niet* kan, namelijk bepaalde woorden of letters goed uitspreken, richt men zich op het *probleem* en niet op een oplossing. Het gevolg is dat stotteraars vaak jarenlang therapie volgen met als enig resultaat dat zij steeds minder vertrouwen krijgen in hun spraak. Een opgroeiend kind, dat steeds meer last krijgt van het stotteren (meestal als het voortgezet onderwijs begint) en tot de conclusie komt dat therapie niet helpt, raakt in toenemende mate bezorgd en gefrustreerd. Het kind gaat steeds meer moeite doen om vloeiend te spreken en krijgt daardoor steeds meer moeite met spreken. Dit is een vervelende eigenschap van stotteren!

Laat jouw kind dus liever buiten spelen i.p.v. het bloot te stellen aan de gebruikelijke, klassieke therapieën waar je helaas nu nog het eerst naar toe wordt gestuurd en geef het zo veel mogelijk rust, vertrouwen en geborgenheid. Als dit overal zou kunnen, zou het stotteren bij een zeer jong kind vanzelf weer kunnen verdwijnen. Als ouder heb je dit echter niet altijd in de hand. Als een ander kind (of volwassene) het stotteren nadoet, kan dit voor een gevoelig kind al aanleiding zijn om beter zijn best te doen om vloeiend te spreken. Door een combinatie van bewust met spreken bezig zijn, de angst voor het oordeel van een ander en de aangeleerde, irrationele opvatting dat de spraak bestaat uit schrifttekens, gaat het kind de natuurlijke spreekwet steeds vaker overtreden en stotteren. Allerlei trucjes die het kind zichzelf aanleert of die het in therapie krijgt aangeleerd om vloeiender te spreken, helpen maar tijdelijk waardoor de symptomen in de loop der jaren voortdurend veranderen. Zo ontwikkelt elk kind een eigen manier van stotteren.

De vernieuwende, revolutionaire aanpak van Hausdörfer richt zich op een *oplossing* door uit te gaan van wat een kind *wél* kan, namelijk het eigen spraakgeluid produceren, sturen en vormen. Natuurlijke spraak is immers niets anders dan dat! Elk kind kan dit als de beste! “Moeilijke” woorden en letters bestaan niet in de spraak: er is alleen maar spraakgeluid dat je alle kanten op kunt sturen. In enkele korte sessies maakt een Hausdörfer-therapeut het kind en de ouder(s) vertrouwd met een rationele opvatting van spraak, waardoor het vertrouwen in de spraak snel groeit en het stotteren zijn voedingsbodem verliest en definitief verdwijnt.

Er mankeert niets aan een kind dat stottert! Het maakt slechts een denk- en stuurfout bij het spreken die is aangeleerd. Het lijkt zeer waarschijnlijk dat de afwijkende hersenactiviteiten, die tegenwoordig meetbaar zijn en als oorzaak van stotteren worden geïnterpreteerd, hiervan een gevolg zijn. Het is van groot belang dat een stotterend kind weet dat er niets mis is met zijn/haar spraakmotoriek en hierin wordt bevestigd, evenals in zijn/haar capaciteiten en mogelijkheden om een natuurlijke spreker te worden. Wie kan dit beter dan een therapeut die uit eigen ervaring weet wat stotteren is en die kan uitleggen waarom hij/zij zelf natuurlijk spreekt?

Jan Heuvel

Hausdörfer-therapeut en ervaringsdeskundige op het gebied van stotteren en natuurlijk spreken

www.hausdorfer.eu